

han nemt indrette en lille Aftægtslejlighed i det og saa faa 12 000—24 000 Kr.s Fra-
drag, det vil sige hele Stuehuset skattefrit.
Det kunde vi ikke have noget Ønske om,
naar Naboen, som ikke havde bygget efter
1916 eller efter denne Lovs Ikrafttræden,
skulde blive ved at svare fuld Bygnings-
skyld af sine Bygninger. Den Ulighed kunde
vi ikke finde os i. Derfor maa dette gaa ud,
for at Loven kan blive saadan, at den efter
vor Mening kan virke praktisk og heldigt.

Med Hensyn til Beskatningsreglerne i
øvrigt kan jeg sige, at København faar Lov
til at udskrive indtil 7,5 pro mille som
Grundskyld og $\frac{3}{4}$ af Grundskyldpromillen
paa Bygningerne. Denne Regel om, at man
kan udskrive $\frac{3}{4}$ af Grundskyldpromillen
paa Bygningerne, bliver gældende for samtlige
Kommuner, baade paa Landet og i
Byerne. Det er et Forhold, der ligger saa
nær ved det Forhold, man fastsatte ved
Loven om Beskatning af fast Ejendom til
Staten, som det overhovedet kan. Der var
det 0,73, her bliver det 0,75. I Lovfor-
slaget var det foreslaaet, at København og
Købstæderne skulde have Lov til at gaa
op til 9 pro mille i Grundskyld og 6 pro mille
af Bygningsværdien. Det har vi ændret
her, idet vi har ment, at det vilde være en
for stærk Overgang, og vi har altsaa her
fastsat 7,5 pro mille for Grundskylden og
 $\frac{3}{4}$ deraf for Bygningerne. Forslaget be-
stemte, at København og Købstæderne
kunde straks gaa op til at beskatte Ejen-
dommene med indtil 5 pro mille af deres
Vurderingssum til Ejendomsskyld, for saa
vidt de laa under den Grundskyldpromille,
der efter Forslaget kunde blive, 4 Aar
senere til 7 pro mille og efter 8 Aars Forløb
op til den fulde Beskatning, det vil altsaa
sige 9 pro mille i Grundskyld og 6 pro mille
paa Bygningerne. Nu foreslaar vi for vort
Vedkommende, og det er ogsaa tiltraadt
af de to andre Partier, at i København
skal der det første Aar udskrives 5 pro mille,
for 1927—28 $5\frac{1}{2}$ pro mille og derefter hvert
fjerde Aar en halv Promille mere, og det vil
altsaa lempeligt bringe de forskellige Ejen-
domme op til den Højde, som Lovforslaget
bestemmer, de maa komme til. Men der
er for Københavns Vedkommende den Be-
stemmelse — jeg kommer senere til en
nærmere Omtale af det, men jeg vil dog
gøre en Bemærkning om det allerede her —
at en Ejendom, som allerede med den nu-
værende Beskatning har en Skat, der er
højere end de 7,5 pro mille i Grundskyld og
 $\frac{3}{4}$ deraf paa Bygningerne, gaar ned til det
Beløb, som kan komme til Stede ved disse
Beskatningspromiller. En Ejendom, som

har en Beskatning, der svarer til 7,5 pro
mille i Grundskyld og $\frac{3}{4}$ deraf paa Byg-
ningerne, skal svare dette Beløb, og
Ejendomme, hvis Beskatning svarer til en
mindre Promille, skal gaa op gradvis fra
5 til $5\frac{1}{2}$ pro mille o. s. v., indtil de naar til
Beskatningsregelens højeste Promille. Der-
ved kommer det Forhold frem, som jeg
senere skal paavise, at en Række mindre
Ejendomme i Københavns Kommune vil
faa en Skattelettelse, en Række middelstore
Ejendomme vil blive staaende paa det
samme, og at en Række af de bedste og
mest værdifulde Ejendomme vil faa et
Paalæg paa Skatten, men Skattebeløbet vil
i sit samlede Provenu blive mindre end
hidtil. Forskelsskatten, som den nuværende
Regering havde foreslaaet, er altsaa taget
ud af Lovforslaget. Den er optaget af det
konservative Folkeparti; de skulde jo ogsaa
have noget af Regeringsforslaget, og saa har
de taget den. Det tror jeg senere at kunne
paavise er venligt gjort af dem, det er en
Venlighed af dem, vist mod en bestemt Side.

For Købstædernes Vedkommende bli-
ver Forholdet det, at de ikke maa for-
høje den Skat, de har nu. Paa Grundlag
af den Skat, de har nu, skal Grundskylds-
Promillen regnes ud, og denne Promille
skal de have i 1926—27. Men for 1927—28
maa de lægge 1 pro mille til, og saaledes
hvert fjerde Aar, indtil de kommer til det
Skattebeløb, de har Lov til at gaa op til, $\frac{1}{6}$
af samtlige Udgifter, som er Genstand for
Ligning. Men hvis der skulde være nogle
Købstæder, som den 1. April 1927 ved at
lægge 1 pro mille til det, de har, ikke skulde
kunne komme op paa $3\frac{1}{2}$ pro mille, skal de
dog have Lov til at gaa op dertil. Det vil
dreje sig om en 5—6 Købstæder, som vil
mangle en lille bitte Smule. Det vil sige,
at vi faar i Virkeligheden en meget jævn og
langsom Overgang i Købstæderne, og der
bliver ikke Lejlighed til store Spring.

For Købstædernes Vedkommende be-
stemte Regeringsforslaget, som jeg sagde før:
Vi vil gaa op til 9 pro mille paa Grundskylden
og 6 pro mille paa Ejendomsskylden. Det er
forladt nu. Vi har holdt os indenfor de
Grænser, som den gældende Lovgivning
betinger for denne Beskatning. Men lad
mig her sige, at jeg tror, vore Købstæder
har sovet Torneroses Søvn i mange, mange
Aar. De har slet ikke forstaaet, at de har
haft Lov til at gaa op over de Skatter, de
havde, de har troet, at de var fikserede.
Men det er slet ikke Tilfældet. Købstæderne
har ved Loven af 11. Februar 1863, som jeg
senere skal komme tilbage til, og senere,
lidt ændret, ved Loven af 10. September